

[Miljøministeren.]

elser i henhold til naturfredningsloven overførtes til amtsrådene.

Spørgsmålet blev i overensstemmelse med udvalgets henstilling taget op af ministeren for kulturelle anliggender, og efter fredningslovgivningens overførelse til miljøministeriet i oktober 1973 blev overvejelserne videreført under den nye situation, der opstod ved samlingen af administrationen af fredningslovgivningen, den øvrige lovgivning om den fysiske planlægning og miljøbeskyttelsen samt skovforvaltningen i samme ministerium. Dette gav samtidig et nyt grundlag for overvejelserne om det regionale planlægnings- og administrationsapparat inden for den fysiske planlægning og miljøforvaltning.

Planlægningsadministrationen var samtidig med henblik på en forenkling genstand for overvejelser i en arbejdsgruppe under boligministeriet om dobbeltadministrationen. Arbejdsgruppen, der afgav betænkning 30. oktober 1973, rejste forskellige konkrete spørgsmål i forbindelse med fredningsnævnenes og fredningsplanudvalgenes beføjelser i henhold til naturfredningsloven. Arbejdsgruppen fandt, at der med den af ministeriet foreskrevne mulighed for at ophæve naturfredningslovens bygge- og beskyttelseslinier inden for områder, omfattet af byplan- og bygningsvedtægter, var skabt grundlag for en mere forenklet administration. Endvidere drøftedes mulighederne for en yderligere forenkling, f. eks. ved generelt at lade byggelinieadministrationen helt eller delvis overføre fra fredningsnævnene til fredningsplanudvalgene, amtsrådene eller kommunerne, hvorved særligt fremhævedes sagerne om dispensation fra vejbyggelinien. Med hensyn til fredningsplanudvalgene påpegedes, at disse efter naturfredningslovens § 43 har selvstændigt indseende med visse anlæg i det åbne land, som også skal bedømmes af zonenlovmyndigheden. Arbejdsgruppen var i øvrigt opmærksom på, at miljøministeriet med udgangspunkt i folketingsudvalgets henstilling om det videre arbejde med en reform af planlægningslovgivningen var i færd med at foretage en nærmere analyse af karakteren af de opgaver, der påhviler fredningsplanudvalgene. Arbejdsgruppen fandt ikke at kunne gå ind herpå, men forud-

satte, at man var særlig opmærksom på ønsket om forenklinger.

Der er med den planlægningslovgivning, vi har i dag, skabt grundlag for en effektiv indsats og mulighed for at styre udviklingen, således at landets areal- og naturressourcer beskyttes og udnyttes på en hensigtsmæssig måde. Lovgivningen er imidlertid i administrativt hensende i nogen grad præget af at være skabt i etaper.

Et væsentligt udgangspunkt for lovgivningen er naturfredningskommissionens betænkning af 1967, hvori der er foretaget en gennemgang af naturfredningsbestrebelse og sammenhængen med den øvrige fysiske planlægning. På baggrund bl. a. af denne betænkning fremsattes således for folketinget i 1969 forslag til en omfattende revision af naturfredningsloven samt forslag til lov om by- og landzoner. Under den samtidige behandling af forslagene var der i folketinget i overensstemmelse med naturfredningskommissionen enighed om, at den almindelige bebyggelsesregulering i det åbne land, der hidtil havde tilkommet fredningsmyndighederne efter § 22 i den dagældende naturfredningslov, burde overlades til amtsrådene og byudviklingsudvalgene efter zonenloven.

Det var en udtalt forudsætning for folketingets gennemførelse af de to love, at de fredningsmæssige interesser også blev tilgodeset ved, at zonenlovmyndighederne i deres administration skulle tage rekreative og landskabelige hensyn. Zonenlovmyndighederne skulle støtte sig på fredningsmyndighedernes ekspertise, herunder på de landskabsanalyser og vejledende retningslinier, som udarbejdes af fredningsplanudvalgene i henhold til naturfredningsloven. Som en garanti for varetagelsen af fredningshensynene fik fredningsplanudvalgene samtidig en beføjelse til at indanke zonenlovmyndighedernes afgørelser for miljøministeriet. Man opnåede herved en betydelig forenkling af de administrative bestemmelser for det åbne land, og således at kun én myndighed, nemlig zonenlovmyndigheden, i forhold til borgerne afgør det store antal sager om anden anvendelse end hidtil af det åbne land.

Denne ordning, hvorefter fredningshensynene også skal tilgodeses uden for naturfredningsloven, har dannet mønster for den senere udbygning af planlægningslovgivning-